

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1947 r.

Nr 20

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

248

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 20 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do §§ 12 — 24 nadto w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 8 ust. 1, 2 i 5, art. 12 ust. 5, art. 21 ust. 3, art. 32 ust. 3, art. 33 ust. 6, art. 40 ust. 2, art. 49 i 50 zdanie drugie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) oraz art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198).

Do art. 4 ust. 2.

§ 2. Za dzieci niepełnoletnie uważa się dzieci, które nie ukończyły osiemnastego roku życia, chyba że przed dojściem do lat osiemnastu zawarły związek małżeński (art. 3 § 3 i art. 4 prawa osobowego — Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 40, poz. 223).

§ 3. Jeżeli w gospodarstwie rolnym ogólny obszar gruntów położonych w jednej gminie składa się z gruntów, należących bądź do małżonków sądownie nierozłączonych i ich dzieci niepełnoletnich, bądź do dwu lub więcej osób w częściach ułamkowych, wówczas władza wymiarowa dokonuje dla tego gospodarstwa jednego wymiaru podatku, a na nakazie płatniczym wymienia małżonków i dzieci niepełnoletnie bądź wszystkich współwłaścicieli.

Do art. 5 ust. 2.

§ 4. 1. Osoby wymienione w art. 5 ust. 2 nie przestają być podatnikami również w przypadku wydzierżawienia gospodarstwa rolnego.

2. Jeżeli właściciel gospodarstwa rolnego jest nieobecny lub nieznany z miejsca pobytu, obowiązek podatkowy ciąży na faktycznym posiadaczu gospodarstwa rolnego, który korzysta z gospodarstwa jak właściciel.

Do art. 6.

§ 5. Objęcie w posiadanie zachodzi nie tylko w przypadku, gdy nabywca uzyskał własność, lecz także w przypadku, gdy wprowadzenie w faktyczne posiadanie gruntu nastąpiło przed uzyskaniem własności.

Do art. 7 ust. 2.

§ 6. Jeżeli gospodarstwo rolne posiada niepełną ilość hektarów, przychód szacunkowy dla końcówki gruntów, obejmującej ułamek hektara, oblicza się stosunkowo do ilości arów. Części ara wynoszące więcej niż 0,5 zaokrągla się wzwyż do pełnego ara; mniejsze części ara opuszcza się. Ogólną powierzchnię gospodarstwa rolnego, wynoszącego mniej niż ar, zaokrągla się przy wymiarze podatku do całego ara.

Do art. 7 ust. 7.

§ 7. Za jeziora uważa się wody zamknięte w rozumieniu art. 2 pkt 3) ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 7 ust. 8.

§ 8. 1. Przy określaniu za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, komisja podatku gruntowego powinna

kierować się zasadą, iż w każdym razie działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, jeżeli różnica między przychodem faktycznym z tych działów a przychodem szacunkowym, obliczonym na podstawie norm przychodowości gruntów z tej części gruntów, które zajęte są pod uprawę danego działu specjalnego, nie przekracza 30% tegoż przychodu.

2. W przypadkach, gdy prowadzenie działu specjalnego nie wiąże się bezpośrednio z obszarem gruntów, zajętych pod ten dział (np. pszczelarstwo, hodowla inwentarza itp.), komisja podatku gruntowego określa ilościowo normy, o których mowa w ust. 1 (ilość uli, sztuk bydła), z uwzględnieniem rozmiaru gospodarstwa.

Do art. 7 ust. 10 i 12.

§ 9. 1. Do podstawy opodatkowania dolicza się różnicę pomiędzy przychodem faktycznie uzyskanym z działów specjalnych a przychodem szacunkowym, obliczonym z tych działów.

2. Podstawa opodatkowania dla gospodarstw rolnych, prowadzących dział specjalny, składa się zatem z przychodu szacunkowego, ustalonego w myśl zasad ogólnych, oraz różnicy, o której mowa w ust. 1.

Do art. 7 ust. 13.

§ 10. Za długi zaciągnięte na potrzeby gospodarstwa rolnego uważa się wyłącznie pożyczki, zużyte na potrzeby tego gospodarstwa.

Do art. 8 ust. 1 i 2.

§ 11. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego dzieli powiat (miasto wydzielone z powiatu) najwyżej na trzy strefy ekonomiczne, gospodarstwa zaś rolne na trzy grupy:

1) ziemniaczano-żytnią,

2) zbożowo-hodowlaną,

3) ogrodniczo-hodowlaną.

§ 12. Najmniejszym okręgiem strefy ekonomicznej jest w zasadzie obszar gminy zbiorowej, a najmniejszym okręgiem grupy gospodarstw — obszar gromady.

§ 13. 1. Przy podziale powiatu (miasta wydzielonego z powiatu) na strefy ekonomiczne bierze się pod uwagę odległość od rynku zbytu, gęstość zaludnienia, środki komunikacyjne, ogólny stan gospodarczy itp. warunki ekonomiczne.

2. Przy zaliczaniu gospodarstw rolnych do jednej z trzech grup, wymienionych w § 11, komisja bierze pod uwagę rodzaj gruntów, kierując się zasadami, podanymi w § 14.

§ 14. 1. Do grupy gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych zalicza się gospodarstwa, posiadające grunty: najlepsze i bardzo dobre, zasobne w składniki odżywcze, łatwe do uprawy, ciepłe, o czynnym podglebiu, umożliwiające nawet bardzo głęboką orkę, przepuszczalne, lecz dostatecznie wilgotne, przewiewne, nie zaskorupiające się, zawierające zazwyczaj znaczne ilości próchnicy słodkiej, nie wymagające melioracji, dające nawet w warunkach średniej kultury wysokie plony najszlachetniejszych roślin, wymagających głębokiego zakorzenienia się, lub nadające się pod uprawę wszelkich warzyw, jak np. grunty:

1) mady chude, średnio ciężkie, nie zamakające lub zamakające na krótki okres czasu podczas wylewów rzeki, w której dolinie leżą,

2) czarnoziemy stepowe lessowe, na znacznej warstwie lessowej, leżące na lessie, piasku lub żwirze,

3) lessy całkowite lub głębokie,

4) czarne ziemie (pochodzenia bagiennego), na przepuszczalnym podłożu,

5) najlepsze i dobre ziemie kujawskie o przepuszczalnym marglowym podłożu,

6) dobrze położone bielice mocnych szczerków i glin — zmeliorowane,

7) dobre rędziny (borowiny) — dostatecznie głębokie.

2. Do grupy gospodarstw zbożowo-hodowlanych zalicza się gospodarstwa posiadające grunty: dobre i średnie w swym stanie naturalnym, bez ulepszeń jednak fizycznych wadliwe i nieraz zawodne lub ze względu na położenie nadające się pod mniejszy wybór roślin uprawnych, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych, jak np.:

1) lessy nażwirkowe, napiaskowe, nawapienne, naglinowe mocne i naiłowe, dostatecznie grube,

2) lepsze bielice, gliny i szczerki mocne, dostatecznie grube, na przepuszczalnych podłożach,

3) piaski nalessowe i nabielicowe — dostatecznie głębokie, mniej wytrzymałe na suszę, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych,

4) grunty nadrzeczne, nisko położone, przepuszczalne, często podmakające, w razie odpływu wód rzecznych zbyt wysychające,

5) grunty wapienne i marglowe dostatecznie głębokie, przepuszczalne i przewiewne, bardzo wrażliwe na suszę i nadmiar wilgotności atmosferycznej, leżące wysoko na podłożu wapiennym,

6) grunty torfowe bardzo dobre, zmeliorowane, zawierające dużo części mineralnych i niedużo części roślinnych w stanie daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać),

7) grunty podgórskie, płaskie albo z łagodną wystawą południową lub południowo-zachodnią, nie wyżej położoną jak 400 m nad poziomem morza, choćby połączone z trudnością sprzętu przy znaczniejszych opadach,

8) lekkie szczerki, leżące na lżejszym mniej zwięzłym podłożu, lecz z dużą ilością części pyłowych w warstwie glebowej, o dobrze uformowanej warstwie próchnicznej odpowiedniej grubości,

9) gliny ciężkie, bielice, iły właściwe, szczerki mocne na nieprzepuszczalnych podłożach — niezmeliorowane,

10) grunty sapowate oraz gorsze odmiany czarnoziemów lessowych i iłowych czarnoziemów podkarpackich.

3. Do grupy gospodarstw ziemniaczano-żytnich zalicza się gospodarstwa, posiadające inne grunty słabe oraz najsłabsze.

§ 15. Przy podziale powiatu na strefy ekonomiczne i na grupy gospodarstw powiatowa komisja podatku gruntowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii wójta gminy i gminnego instruktora rolnego.

§ 16. Przy ustalaniu stref ekonomicznych i zaliczaniu gospodarstw do poszczególnych grup miejska komisja podatku gruntowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii jednego lub większej ilości rolników gminy miejskiej jako biegłych.

§ 17. Komisja podatku gruntowego ustala przeciętną przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich dla każdej ze stref ekonomicznych w granicach od 80% do 120% normy podstawowej, ustalonej w myśl zasad art. 7 ust. 3 (norma dla danej strefy ekonomicznej) w taki sposób, by suma iloczynów, otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów, podlegających podatkowi w każdej ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustalona przez komisję, była równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie (w mieście wydzielonym z powiatu) przez normę podstawową (art. 7 ust. 3).

Przykład:

Powiat o obszarze 100.000 ha gruntów podlegających podatkowi (użytków), dla którego norma podstawowa została ustalona w myśl art. 7 ust. 3 w wysokości 12 q z jednego ha gruntów ziemniaczano-żytnich, komisja podzieliła na trzy strefy ekonomiczne:

do I strefy komisja zaliczyła obszar 50.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków),

do II strefy komisja zaliczyła obszar 30.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków),

do III strefy komisja zaliczyła obszar 20.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków).

Przeciętna przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich komisja ustaliła:

dla I strefy na 108% czyli na 12,96 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich,

dla II strefy na 100% czyli na 12 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich,

dla III strefy na 80% czyli na 9,6 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich.

Suma zatem iloczynów otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów, podlegających podatkowi (użytków) w każdej

ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustaloną przez komisję dla 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich, wyniesie:

I strefa ekonomiczna	— 12,96 q	×	50.000 ha	=	648.000 q
II „ „	— 12,— q	×	30.000 ha	=	360.000 q
III „ „	— 9,6 q	×	20.000 ha	=	192.000 q
Razem . .					1.200.000 q

Suma ta jest równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie przez normę podstawową (art. 7 ust. 3):

12 q × 100.000 = 1.200.000 q.

§ 18. Stosunek procentowy przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw zbożowo-hodowlanych oraz ogrodniczo-hodowlanych do takiejże normy w grupie gospodarstw ziemniaczano-żytnich ustala się, jak następuje:

a) dla grupy gospodarstw zbożowo-hodowlanych w granicach do 125%,

b) dla grupy gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych w granicach do 150%

przeciętnej przychodowości, ustalonej w myśl § 17 (normy dla danej strefy ekonomicznej) lub normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

§ 19. 1. Komisja podatku gruntowego ustala podział łąk i pastwisk na cztery rodzaje w zależności od ich właściwości: na najlepsze i bardzo dobre, dobre, średnie i pozostałe w myśl zasad wyrażonych w §§ 21 i 22.

2. Przepisy §§ 15 i 16 stosuje się odpowiednio.

§ 20. 1. Komisja podatku gruntowego określa przeciętny przychód z 1 ha gruntów zajętych na łąki i pastwiska w stosunku procentowym do ustalonej w myśl § 17 normy dla danej strefy ekonomicznej lub do normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

2. Stosunek ten nie może przekraczać dla łąk i pastwisk:

1) najlepszych i bardzo dobrych . . 150%
2) dobrych 120%
3) średnich 90%
4) pozostałych . . . . 50%.

§ 21. 1. Za łąki najlepsze i bardzo dobre uważa się łąki dwu- i wielokośne, o glebie zasobnej w składniki odżywcze, przepuszczalnej i przewiewnej, o położeniu dostępnym w każdej porze roku, powierzchni równej, umożliwiającej wszelkie prace maszynowe, posiadające przy warunkach sprzyjających odpływ wód odpowiedni, ogólny zbiór siana co najmniej 40 q z 1 ha, składającego się że szlachetniejszych traw słodkich (rajgrasów, kostrzew, wyczyńca łąkowego, owsików) oraz z roślin motylkowych (koniczyny, komonicy, lucerny chmielowej itp.) prawie zupełnie bez chwastów łąkowych (grubej i kwaśnej flory, skrzypów, trzciny, sitowia, turzycy, mchów itp.) np.:

1) łąki nadrzeczne i polne, użyźniane przez naturalne zalewy żyzną wodą z rzek i pól, choćby zalewy następowały niekiedy w porze niewłaściwej, przeszkadzając w sprzęcie siana, a odpływ był niezupełnie dostateczny i woda miejscami stała za długo,

2) łąki mineralne, zmeliorowane lub nawadniane, w tym ostatnim przypadku, o ile doprowadzenie do każdej parceli dostatecznej ilości żyznej i ciepłej wody jest możliwe w miarę potrzeby,

3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną w stanie daleko posuniętego rozkładu, posiadające urządzenia do dowolnego doprowadzenia świeżej wody i regulowania jej poziomu,

4) łąki mineralne, zmeliorowane, z urządzeniami, pozwalającymi na dowolne regulowanie nawodnienia poszczególnych parcel lub też na nawodnienie wodami mniej żyznymi.

2. Do łąk najlepszych i bardzo dobrych mogą być także zaliczone łąki podgórskie i niżej położone lepsze łąki górskie oraz łąki sztuczne lub naturalne, zmeliorowane i przynoszące odpowiedni zbiór siana.

3. Za łąki dobre uważa się łąki dwukośne, leżące na glebie o właściwościach fizycznych i chemicznych gorszych niż gleba pod łąkami najlepszymi i bardzo dobrymi, jednak o powierzchni równej, ogólnym zbiorze siana średnio ponad 25 q z 1 ha, w którym obok traw szlachetnych występuje znaczna ilość traw nieszlachetnych oraz chwastów, jak:

1) łąki polne, nieużyźniane zalewami, o łatwym dostępie w latach suchszych, posiadające poziom wód za niski, a wydajność

siana zmniejszoną, w latach mokrych zaś poziom wód wysoki, a wydajność siana zwiększoną, lecz gorszej jakości,

2) łąki nadrzeczne i nadjeziorne, nie zalewane lub z niedostatecznym odpływem, posiadające w latach mokrych poziom wód za wysoki, ilość siana większą, lecz gorszej jakości, w latach suchych zaś ilość siana mniejszą, lecz lepszej jakości, a dostęp utrudniony w razie długotrwałych deszczów,

3) łąki torfowe zmeliorowane z materią organiczną bardzo lub w znacznej części rozłożoną i wskutek tego dość przepuszczalne, posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej, oraz łąki z urządzeniami, jak łąki najlepsze i bardzo dobre, jednak z mniej rozłożoną materią organiczną.

4. Za łąki średnie uważa się:

1) łąki zbyt suche o glebie przepuszczalnej, mało zasobne, nadające się raczej pod uprawę rolną, o zbyt niskim poziomie wód gruntowych, dostępne, o powierzchni mniej więcej równej, o urodzaju siana nierównym, a mianowicie w latach suchych obniżonym do 10 q z 1 ha, w latach mokrych zaś znacznie podniesionym, o średniej lub nawet dobrej jakości siana,

2) łąki, które ze względu na wydajność i jakość siana mogą być zaliczone do łąk najlepszych, bardzo dobrych i dobrych, lecz na których sprzęt jest znacznie utrudniony z powodu nierówności powierzchni, obecności krzaków lub kamieni, jako też łąki, do których dostęp jest utrudniony lub które podlegają częstym powodziom,

3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną mało rozłożoną, choćby posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej, jednakże z małym zasięgiem podsiąkania wody wskutek małej przepuszczalności gruntu oraz łąki torfowe o roślinności gorszej jakości niż łąki najlepsze, bardzo dobre i dobre,

4) łąki górskie wyżej położone lub mniej dostępne.

5. Do łąk średnich zalicza się w zasadzie tylko łąki jednokośne, wyjątkowo także dwukośne, jeżeli zbiory z nich nie przekraczają przeciętnych zbiorów z łąk średnich.

6. Za pozostałe łąki uważa się wszystkie inne łąki słabsze i najsłabsze.

§ 22. 1. Za pastwiska najlepsze i bardzo dobre uważa się pastwiska urządzone na pierwszej jakości gruntach mineralnych, posiadające odpowiednie warunki wilgotności z odpowiednim poziomem wód gruntowych wskutek dostatecznej ilości (około 600 mm rocznie) i odpowiednio rozłożonych opadów atmosferycznych bądź też na skutek celowych zabiegów melioracyjnych, okres wypasu co najmniej 5-cio miesięczny, powierzchnię równą, łatwo dostępną, roślinność szlachetną typowo pastwiskową, wystarczającą do dobrego wyżywienia 3—4 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu.

2. Do pastwisk najlepszych i bardzo dobrych mogą być także zaliczone pastwiska dobre o lepszych stosunkach wilgotnościowych lub zalewane żyznymi wodami, jeżeli zalewy nie powodują dłuższych przerw w pasaniu.

3. Za pastwiska dobre uważa się pastwiska, które posiadają glebę o właściwościach fizycznych i chemicznych, nieco gorszych niż pastwiska najlepsze i bardzo dobre, łatwo dostępne, o równej powierzchni, o ilości paszy dostatecznej do dobrego wyżywienia średnio 2—3 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o dobrej jakości paszy, w której jednak obok najszlachetniejszej roślinności pastwiskowej występuje mniej szlachetna i chwasty, jak:

1) pastwiska na gruntach bardziej zwięzłych z niewysoką (około 550 mm rocznie) ilością opadów lub na gruntach lżejszych o znaczniejszej ilości opadów (około 600 mm rocznie), o poziomie wód gruntowych w dużym stopniu zależnym od warunków atmosferycznych, o wzroście roślinności bujniejszej w latach wilgotniejszych, o jakości lepszej, a o słabszym wzroście w latach suchszych i dłuższych przerwach w pasaniu,

2) pastwiska na gruntach dość żyznych o za wysokim normalnie poziomie wód gruntowych, powodującym w latach wilgotniejszych zarówno możność uszkadzania darni przez pasące się zwierzęta, jak i gorszą jakość paszy skutkiem dość znacznej przymieszki chwastów, o jakości paszy lepszej, ale o ilości mniejszej w latach suchych, z możliwością przerw w okresie pasania,

3) pastwiska urządzone na gruntach torfowych bardzo dobrych, zmeliorowanych,

zawierających dość dużo części mineralnych, części roślinnych w stanie dość daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać lub można rozróżnić tylko poszczególne włókna roślinne),

4) pastwiska górskie z okresem wypasania nie krótszym niż 3½ miesiąca, łatwo dostępne i prawie niekamieniste.

4. Za pastwiska średnie uważa się pastwiska wymagające do normalnego użytkowania melioracji, dostarczające paszy do dobrego wyżywienia 1—2 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o powierzchni mniej więcej równej, choćby wykazującej obecność krzaków, kamieni i kęp, jak:

1) pastwiska na gruntach średniej jakości, o małej przeciętnej ilości opadów (mniej niż 550 mm rocznie) i zbyt niskim poziomie wody gruntowej, o paszy średniej lub nawet dobrej jakości, lecz w ilości niewielkiej, ze względu na duże przerwy w okresie pasania nadające się raczej pod uprawę rolną,

2) pastwiska na gruntach torfowych dobrych, zmeliorowanych, zawierających mało części mineralnych, o słabo rozłożonych częściach roślinnych.

5. Za pastwiska pozostałe (słabe i najsłabsze) uważa się wszystkie inne pastwiska.

§ 23. Przy ustalaniu podstawy opodatkowania gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów rolnych (użytków podlegających podatkowi gruntowemu), ogólny obszar łąk i pastwisk, normę dla danej strefy ekonomicznej lub normę podstawową, przeciętną cenę 1 q żyta (art. 7 ust. 3), stosunki procentowe, o których mowa w §§ 17, 18 i 20, oraz dolicza się ewentualną różnicę z działów specjalnych (§ 9) jako też przychód z gruntów, znajdujących się pod lasami (art. 7 ust. 6) lub jeziorami (art. 7 ust. 7).

Do art. 8 ust. 4.

§ 24. 1. Dla każdego miasta wydzielonego z powiatu tworzy się odrębną komisję podatku gruntowego, w skład której wchodzi zamiast powiatowego inspektora samorządowego (art. 8 ust. 4 pkt 3) — wojewódzki inspektor samorządowy.

2. Jeżeli powiat lub miasto wydzielone z powiatu podzielone jest na kilka okręgów urzędów skarbowych, dyrektor właściwej izby skarbowej wyznacza urząd skarbowy, którego przedstawiciel wchodzi w skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego.

Do art. 8 ust. 5.

§ 25. Do ważności uchwał komisji podatku gruntowego potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej członków. Komisja decyduje większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Do art. 9.

§ 26. 1. Gruntów, zwolnionych od podatku, nie wlicza się do ogólnego obszaru gruntów gospodarstwa rolnego przy ustalaniu jego powierzchni (art. 7 ust. 2).

2. Zwolnienia od podatku gruntowego będą stosowane przez władze wymiarowe:

1) co do gruntów, wymienionych w pkt 1) i 2) art. 9 — na podstawie posiadanych danych,

2) co do gruntów, wymienionych w pkt 4), 7), 8), 9), 10) i 11) art. 9 — na podstawie zaświadczeń lub zawiadomień właściwych władz,

3) co do gruntów, wymienionych w pkt 3), 5) i 6) art. 9 — na podstawie deklaracyj, przedstawionych przez osoby zainteresowane, a popartych dowodami, umożliwiającymi stwierdzenie okoliczności, uzasadniających zwolnienie od podatku.

Do art. 9 pkt 1).

§ 27. 1. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku mokradła, które są zalesione lub nadają się do użytkowania jako łąki lub pastwiska.

2. Za „wody otwarte“ uważa się wody nie zamknięte w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 9 pkt 2).

§ 28. Od podatku wolne są wszystkie grunty podlegające podatkowi od nieruchomości na mocy art. 15 jak również zwolnione od tego podatku na mocy art. 16.

Do art. 9 pkt 3).

§ 29. 1. Za dochody, przeznaczone na cele kultu religijnego, uważa się dochody, które zostały przeznaczone na nabycie lub utrzymanie przedmiotów majątkowych, używanych wyłącznie przy spełnianiu czynności, należących do objawów kultu religijnego.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty, z których dochody są przeznaczone w części na cele kultu religijnego, w części zaś na inne cele (utrzymanie osób duchownych, zakonnych, służby itp.).

Do art. 9 pkt 5).

§ 30. 1. Gruntami pod torami kolejowymi są:

1) torowiska (grunty pod właściwymi torami i urządzeniami technicznymi wraz z przylegającymi ścieżkami, ograniczone krawędzią korony torowiska),

2) grunty pod budynkami w obrębie stacji, placami do ładowania i drogami dojazdowymi,

3) pasy przy torowiskach kolejowych o szerokości w rzucie poziomym 3 m.

2. Podział powierzchni terytorium kolejowego na część wolną i część podlegającą podatkowi gruntowemu władze wymiarowe będą przeprowadzać na podstawie dowodów, dostarczonych przez dyrekcje kolejowe, a w ich braku na podstawie dowodów, posiadanych przez władze podległe Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

3. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty pod torami kolei prowizorycznych i sezonowych.

Do art. 9 pkt 6).

§ 31. Grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży, są zwolnione od podatku bez względu na sposób ich użytkowania.

Do art. 9 pkt 7).

§ 32. 1. Za użytkowane w celach wojskowych bądź służby bezpieczeństwa publicznego uważa się grunty, pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, których głównym przeznaczeniem jest bezpośrednie i trwałe służenie celom wojskowym bądź celom służby bezpieczeństwa publicznego (np. poligony, place ćwiczeń, lotniska itp.), nawet gdyby w części zostały wydzierżawione, jeżeli przez to nie tracą cech zasadniczych.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty, pozostające wprawdzie w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, lecz przeznaczone na gospodarstwa rolne.

Do art. 9 pkt 8), 9) i 11).

§ 33. W przypadku, gdy sztuczne zalesienie gruntów, wymienionych w art. 9 pkt 8), 9) i 11), następuje nie w jednym roku, lecz stopniowo w ciągu kilku lat, zwolnienie od podatku służy w zależności od tego, kiedy wystąpiono o zwolnienie, a mianowicie:

1) dla każdej części gruntów odrębnie — od następnego roku po dokonaniu sztucznego zalesienia danej części lub

2) dla całej powierzchni gruntów sztucznie zalesionych, licząc czasokres zwolnienia od roku następnego po ukończeniu zalesienia całej powierzchni.

Do art. 9 pkt 10).

§ 34. 1. Zwolnienie od podatku przyznaje się w wysokości odpowiadającej stopniowi zmniejszonej wartości użytkowej lasów ochronnych, określonemu przez właściwe władze, np. 25% zmniejszeniu wartości użytkowej lasów ochronnych odpowiada 25% zmniejszenie podatku.

2. Grunty zajęte pod plantacje wiklinowe nie korzystają ze zwolnienia od podatku; jeżeli jednak plantacje wiklinowe są utrzymywane dla celów wymienionych w art. 9 pkt 10), grunty pod plantacjami wiklinowymi mogą być całkowicie lub częściowo zwolnione od podatku w zależności od stopnia zmniejszenia wartości użytkowej tych plantacyj.

Do art. 10 ust. 2 pkt 2).

§ 35. 1. Za prowadzone wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego uważa się te przedsiębiorstwa i majątki państwowe bądź związków samorządu terytorialnego oraz te przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym albo związków samo-

rządu terytorialnego, których wytwórczość przeznaczona jest wyłącznie na zaspokojenie potrzeb administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego, np.: przedsiębiorstwo państwowe produkuje i dostarcza wyłącznie na rzecz władz administracji państwowej urządzenia biurowe; gospodarstwo rolne, stanowiące własność związku samorządowego, całą swoją produkcję oddaje na potrzeby szpitali miejskich.

2. Jeżeli przedsiębiorstwa i majątki państwowe lub związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego, choćby częściowo prowadzone są nie na potrzeby administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego, wówczas podlegają one obowiązkowi podatkowemu na zasadach ogólnych od całości przychodu, tj. opłacają podatek w wysokości, przewidzianej w art. 10 ust. 1.

Do art. 10 ust. 2 pkt 5).

§ 36. Osoby prawne, których dochody zgodnie ze statutem są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, mogą korzystać z ulgi podmiotowej w podatku gruntowym.

Do art. 10 ust. 3 pkt 1).

§ 37. 1. Za ośrodki kultury rolnej uważa się gospodarstwa rolne, których prowadzenie ma na celu podniesienie produkcji rolnej w kraju drogą zaopatrywania innych gospodarstw w doborowy materiał siewny bądź też hodowlany albo popularyzowanie nowych metod uprawy roślin i hodowli zwierząt, mogących służyć podniesieniu produkcyjności gospodarstw wiejskich.

2. W szczególności do kategorii ośrodków kultury rolnej zalicza się gospodarstwa rolne należące do:

1) Państwowych Zakładów Hodowli Roślin,

2) Zarządu Stadnin Państwowych,

3) innych instytucyj publiczno - prawnych, a przeznaczone do akcji nad podniesieniem kultury rolnej,

4) dzierżawione przez Polski Związek Hodowców i Wytwórców Nasion.

Do art. 10 ust. 3 pkt 2).

§ 38. 1. Za grunty użytkowane w celach naukowych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe uważa się grunty przeznaczone wyłącznie do celów badawczo-naukowych i będące w użytkowaniu rolniczym:

1) Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego,

2) wyższych i średnich zakładów naukowych,

3) powiatowych i gminnych szkół rolniczych,

4) innych instytucyj naukowych, jak np. Polska Akademia Umiejętności, Polskie Towarzystwo Zootechniczne itp.

2. Za grunty, należące do zakładów doświadczalnych, użytkowane w celach doświadczalnych, uważa się grunty należące do gospodarstw rolnych tych zakładów doświadczalnych, których celem jest prowadzenie przy pomocy metod naukowych badań w zakresie uprawy roślin albo hodowli zwierząt dla uzyskania wskazań, mających służyć praktycznemu rolnictwu.

Do art. 11 ust. 1 i 5.

§ 39. Podatnik korzysta z ulgi z tytułu posiadania na swym utrzymaniu dzieci także i wtedy, gdy oprócz gospodarstwa rolnego posiada inne źródła dochodu, np. otrzymuje wynagrodzenie za pracę, posiada przedsiębiorstwo.

Do art. 11 ust. 3 i 4.

§ 40. Przy stosowaniu zniżki z art. 11 ust. 3 i 4 nie bierze się pod uwagę dzieci oddanych na naukę rzemiosła na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 34, poz. 321, z 1932 r. Nr 29, poz. 293, z 1934 r. Nr 40, poz. 350 i Nr 110, poz. 976, z 1936 r. Nr 3, poz. 16 i z 1938 r. Nr 60, poz. 463), jeżeli podatnik nie łoży na ich utrzymanie lub naukę.

§ 41. Za źródło dochodu uważa się gospodarstwa rolne, nieruchomości, przedsiębiorstwa, zajęcia zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych, stosunek pracy itp. bez względu na wysokość dochodu, jaki źródła te przynoszą.

Do art. 11 ust. 5.

§ 42. Kobiecie może być przyznana ulga w rozmiarze, przewidzianym w art. 11 ust. 5, gdy sama prowadzi gospodarstwo rolne.

Do art. 12 ust. 2.

§ 43. 1. Przy stosowaniu ulg, przewidzianych w art. 12 ust. 2, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 50. Biegli komisyjnie usta-

lają rozmiar szkód, doznanych z powodu działań wojennych, bądź stan zagospodarowania gospodarstw, powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa przy zastosowaniu przepisów §§ 49 i 51.

2. Organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, powołane do zatwierdzenia wniosków władzy wymiarowej w przedmiocie zastosowania ulg, któreby obniżały ogólną kwotę wymiaru w okręgu danej władzy wymiarowej o więcej niż 20%, mogą posługiwać się bądź danymi, ustalonymi w myśl ust. 1, bądź też zbadać sprawę na miejscu. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 50 ust. 3.

Do art. 12 ust. 4.

§ 44. Zmniejszenie podatku w myśl art. 12 ust. 1 i 2 lub zmiana podstawy opodatkowania w myśl art. 12 ust. 3 może nastąpić także po wymiarze podatku zarówno z urzędu jak i na wniosek podatnika. W tym przypadku decyzja wymaga zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2, której służą uprawnienia przewidziane w § 43 ust. 2.

Do art. 12 ust. 5.

§ 45. 1. Przyznanie ulgi w podatku na skutek nadzwyczajnych okoliczności istotnie osłabiających zdolność płatniczą podatnika może dotyczyć tylko tego okresu gospodarczego, w którym zaszły te okoliczności, tj. podatek może być obniżony lub całkowicie niepobrany za rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym zaszły te okoliczności.

2. Za wydarzenia (klęski) żywiołowe uważa się następujące zjawiska żywiołowe: nadmierne opady deszczowe i śnieżne, grad, burze, huragany, posuchy, upały, mrozy, okiść, sadź, pożary, powodzie, masowe pojawienie się szkodliwych owadów oraz innych szkodników natury zwierzęcej lub roślinnej, jak również epidemiczne choroby roślin i zwierząt.

3. Przyznanie ulgi w podatku z powodu klęsk żywiołowych może nastąpić wówczas, gdy spowodowały one istotne straty w ziemiopłodach, inwentarzu żywym i drzewostanie lub pociągnęły za sobą uszkodzenie albo zniszczenie budowli oraz straty w inwentarzu martwym i nie zostały pokryte premią ubezpieczeniową.

§ 46. Rozmiar strat wyrządzonych klęską, ustala się przez porównanie przychodu szacunkowego z gospodarstwa rolnego, dotkniętego klęską, jaki by został ustalony, gdyby klęska nie powstała, z rzeczywistym przychodem z tego gospodarstwa w roku, w którym klęska miała miejsce.

§ 47. 1. Ustalenie wysokości strat, spowowanych klęską żywiołową, powinno nastąpić z urzędu lub na wniosek podatnika komisyjnie (§ 50) w terminie dni 30 od dnia wydarzenia żywiołowego.

2. Jeżeli wysokość szkód i strat, wyrządzonych klęską, może być stwierdzona dopiero po upływie pewnego czasu (np. w przypadkach posuchy, mrozów, rdzy zbożowej itp.), rozmiar szkód można ustalić w czasie późniejszym, jednakże w okresie, w którym możliwe jest ich stwierdzenie.

§ 48. Jeżeli z charakteru wydarzenia żywiołowego wynika, że klęska dotknęła mniej więcej w jednakowym stopniu obszar całej gromady lub całej gminy, badanie rozmiaru szkód można ograniczyć do zbadania stanu faktycznego na obszarze 2 — 3 gospodarstw w danej gromadzie (gminie) i wysokość ustalonych tą drogą strat przyjąć za podstawę przy przyznawaniu ulg dla wszystkich podobnych gospodarstw, dotkniętych klęską w tejże gromadzie (gminie).

§ 49. 1. Ustalenia rozmiarów klęski władza wymiarowa powinna dokonać komisyjnie przy udziale biegłych.

2. Jako biegłych należy powołać:

1) sołtysa gromady, na której obszarze znajduje się gospodarstwo nawiedzone klęską,

2) gminnego instruktora rolnego bądź przodownika wiejskiego,

3) przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej.

3. W razie potrzeby władza wymiarowa może powołać nadto biegłych rolników, leśników itp. z listy, ustalonej na podstawie wniosków organizacji samorządu rolniczego.

§ 50. 1. Biegli komisyjnie powinni stwierdzić rodzaj klęski, obszar gruntu dotkniętego klęską, rozmiar strat w stosunku procentowym do przychodu szacunkowego, jaki by został osiągnięty z danego działu gospodarstwa rolnego, gdyby klęska nie powstała, jak również rozmiar uszkodzeń lub zniszczeń w budynkach i inwentarzu zarówno martwym jak i żywym. Ponadto biegli komisyjnie powinni stwierdzić, czy uszkodzeniu lab zniszczeniu uległa jedyna,

pierwsza lub druga uprawa oraz czy skutki klęski mogą być zażegnane w bieżącym okresie gospodarczym przez nową uprawę lub na skutek sprzyjających zmian atmosferycznych i w jakim stopniu.

2. Na zasadzie powyższych ustaleń, ujętych w formę protokółu, biegli komisyjnie wyrażają opinię co do konieczności udzielenia ulg podatkowych i co do rodzaju ulg, jakie należałoby przyznać poszczególnym gospodarstwom. Opinię tę zamieszcza się w protokóle jako wniosek biegłych.

3. Władza wymiarowa nie jest skrępowana opinią biegłych, powinna jednak uzasadnić, dlaczego od niej odstępuje. W tym celu władza wymiarowa może powoływać świadków oraz zasięgać opinii innych biegłych.

§ 51. 1. Powołani przez władzę wymiarową biegli powinni komisyjnie stwierdzić:

a) ilość hektarów obszaru leśnego, dotkniętego klęską,

b) wiek zniszczonego drzewostanu, jaki znajdował się na obszarze dotkniętym klęską,

c) ilość zniszczonego drzewostanu na skutek klęski żywiołowej; ilość ta wyraża się stosunkiem procentowym ilości zniszczonego drzewostanu do ilości drzewostanu, jaki był dotychczas na obszarze dotkniętym klęską,

2. Iloczyn, otrzymany z pomnożenia ilości hektarów obszaru leśnego, dotkniętego klęską (ust. 1 lit. a), przez wiek zniszczonego drzewostanu oraz tegoż ilość wyrażoną w stosunku procentowym (ust. 1 lit. c), wyraża ilość kwintali żyta, o których równowartość należy obniżyć podatek dla gospodarstwa leśnego z powodu klęski żywiołowej. Jeżeli jednak ilość kwintali żyta, obliczona w sposób powyższy na skutek klęski żywiołowej, przewyższa roczny podatek wyrażony w kwintalach żyta dla danego gospodarstwa leśnego i nie można w całości potrącić jej z podatku za rok podatkowy, następujący bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła, wysokość nadwyżki należy potrącać w następnych latach podatkowych, aż do wyczerpania, nie dłużej jednak, niż przez lat dziesięć.

Przykłady:

Gospodarstwo rolne składa się z obszaru 100 ha lasu w wieku od 1 roku do 80 lat; na skutek klęski żywiołowej uległy zniszczeniu 3 ha lasu 20-letniego w 30%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$3 \times 20 \times \frac{30}{100} = 18 \text{ q.}$$

W tym samym gospodarstwie rolnym na skutek klęski żywiołowej uległo zniszczeniu 50 ha lasu 30-letniego w 100%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$50 \times 30 \times \frac{100}{100} = 1500 \text{ q.}$$

Gospodarstwo to zwalnia się zatem od podatku w ciągu 10 lat podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła.

Do art. 13.

§ 52. 1. Zaliczkę na podatek w wysokości połowy podatku wymierzonego za rok ubiegły podatnik obowiązany jest wpłacić w terminie do dnia 1 marca każdego roku bez wezwania władzy wymiarowej.

2. W roku podatkowym 1947 zaliczka na podatek wynosi 100% podatku gruntowego, wymierzonego za rok podatkowy 1946 (art. 39 ust. 4).

Do art. 15 ust. 1 pkt 1).

§ 53. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają na obszarze gmin miejskich:

1) wszelkiego rodzaju budynki lub inne zabudowania wraz z gruntami pod tymi budynkami lub zabudowaniami oraz z należącymi do nich podwórzami (dziedzińcami), zieleńcami, kwietnikami, ogródkami, placami składowymi, przejściami, dojazdami itp. gruntami, przylegającymi do budynków i zabudowań,

2) grunty niezabudowane o powierzchni do 5.000 m² włącznie bez względu na rodzaj użytkowania,

3) grunty niezabudowane o powierzchni ponad 5.000 m², jeżeli nie są stale użytkowane jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady, ogrody, jak również jeżeli nie są pokryte lasami lub wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa.

2. Jeżeli w nieruchomości, należącej do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a

nie przedzielonej ulicą, placem publicznym lub cudzą własnością, część gruntu jest zabudowana w rozumieniu ust. 1 pkt 1) niniejszego paragrafu, a pozostała część jest nie zabudowana — część nię zabudowana również podlega podatkowi łącznie z zabudowaną częścią tej nieruchomości, jeżeli odpowiada warunkom wymienionym w ust. 1) pkt 2) i 3).

Do art. 15 ust. 1 pkt 1) i art. 17 ust. 1 pkt 1).

§ 54. Kioski uliczne oraz kioski reklamowe, jeżeli nie są trwale złączone z gruntem, nie podlegają podatkowi.

Do art. 15 ust. 1 pkt 2) i ust. 2.

§ 55. 1. Na obszarze gmin wiejskich podatkowi podlegają:

1) niezwiązane z gospodarstwem rolnym domy mieszkalne (wille, domy letniskowe itp.) i inne budynki (handlowe, przemysłowe itp.) wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami,

2) związane z gospodarstwem rolnym budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami:

   a) stale wynajmowane w całości lub w przeważającej części, a składające się z więcej niż 4 izb; podatek jednak wymierza się tylko od tej części budynku, która jest stale wynajmowana,

   b) wydzierżawione oddzielnie od gospodarstwa rolnego.

2. Za związane z gospodarstwem rolnym uważa się budynki, zamieszkałe przez właścicieli (dzierżawców) gospodarstw rolnych, posiadających nawet mały obszar gruntów użytkowanych w sposób rolniczy (gospodarstwo zaopatrzone jest w inwentarz żywy, zabudowania gospodarskie itp.), chociażby dochód właścicieli (dzierżawców) tych gospodarstw płynął głównie z innych źródeł, jak np. z szewstwa, furmaństwa, stosunku pracy.

3. Przez „podwórza i place“ rozumie się grunty pod i między budynkami albo innymi zabudowaniami oraz grunty przylegające do budynków lub zabudowań, np. grunt między budynkiem i ulicą — drogą.

4. Grunt znajdujący się przy budynku nie związanym z gospodarstwem rolnym, a użytkowany zasadniczo na potrzeby gospodarstwa domowego osób, zamieszkałych w budynku (np. ogród kwiatowy przy willi), podlega podatkowi od nieruchomości łącznie z budynkiem jako plac należący do budynku.

5. Za budynek wynajęty w przeważającej części uważa się budynek wynajęty w więcej niż połowie powierzchni.

6. Szklarnie (oranżerie) uważa się za związane z gospodarstwem rolnym.

Do art. 15 ust. 2.

§ 56. Budynki, związane z gospodarstwem rolnym, wynajmowane sezonowo, nie podlegają podatkowi, chociażby składały się z więcej niż 4 izb.

§ 57. Jeżeli właściciel lub dzierżawca gospodarstwa rolnego prowadzi w swoim domu zakład handlowy lub przemysłowy (np. sklep, kuźnię), budynek ten traci cechy budynku związanego z gospodarstwem rolnym, jeżeli zajęty jest w przeważającej części na zakład handlowy lub przemysłowy.

Do art. 15 ust. 2 pkt 2).

§ 58. Za członków rodziny uważa się małżonka i najbliższych krewnych podatnika, jak: dzieci, pasierby, dzieci przysposobione, wnuki, rodzice, dziady, jeżeli pozostają z podatnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym. Powinowaci mogą także zaliczać się do członków rodziny podatnika, w szczególności gdy jako domownicy pracują w jego gospodarstwie rolnym lub domowym.

Do art. 16 pkt 3).

§ 59. 1. Zwolnione są od podatku nieruchomości stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, nie przynoszące dochodu przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub w części, w szczególności zaś budynki, poświęcone służbie bożej (kościoły, domy modlitwy itp.) oraz zajęte na seminaria duchowne, na domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnic, na domy mieszkalne zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa, na pomieszczenia biskupów i duchowieństwa parafialnego oraz na ich lokale urzędowe.

2. Nieruchomości, stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, przynoszące dochód przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub w części, nie korzystają ze zwolnienia co do części wynajętej lub wydzierżawionej, chociażby dochody te przeznaczone były na cele kultu religijnego.

Do art. 16 pkt 7).

§ 60. 1. Wolne są od podatku grunty nie mogące być zabudowane na podstawie obowią-

zujących przepisów, a w szczególności na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 77, poz. 514 i z 1946 r. Nr 16, poz. 109) i na podstawie prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 91, poz. 627, z 1946 r. Nr 2, poz. 15 i z 1947 r. Nr 24, poz. 93) oraz rozporządzeń i zarządzeń właściwych władz wydanych na podstawie tych przepisów.

2. Za podstawę do zwolnienia służy zaświadczenie władz budowlanych stwierdzające, że w danym roku podatkowym odnośne grunty w myśl przepisów prawa budowlanego nie mogą być zabudowane.

Do art. 16 pkt 8).

§ 61. Tylko ta część budynku wolna jest od podatku, która z powodu złego stanu nie jest zamieszkana, ani też nie jest w inny sposób użytkowana.

Do art. 16 pkt 10).

§ 62. Przepis art. 16 pkt 10) stosuje się w przypadku, gdy budynek składa się najwyżej z 4 izb. Jeżeli budynek składa się z więcej niż 4 izb, nie korzysta on ze zwolnienia od podatku, chociażby były wydzierżawione lub wynajęte najwyżej 4 izby.

Do art. 17 ust. 1.

§ 63. 1. Przez „części ułamkowe" rozumie się części idealne, a więc nie posiadające określonych granic (np. własność 5/7 budynku).

2. Części budynku, posiadające określoną granicę, wydzielone hipotecznie, a stanowiące przedmiot odrębnej własności, uważa się za oddzielne jednostki podatkowe.

Do art. 18 ust. 2.

§ 64. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio do art. 18 ust. 2.

Do art. 21 ust. 1.

§ 65. 1. Przez „czynsz należny" rozumie się czynsz, który najemca lub dzierżawca obowiązany jest płacić wynajmującemu albo wydzierżawiającemu.

2. Gdy najemca lub dzierżawca oprócz czynszu wyrażonego w określonej kwocie lub zamiast tego czynszu zobowiązał się z tytułu najmu lub dzierżawy jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) na rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego, jednorazowych lub powtarzających się, do sumy czynszu dolicza się wartość tych świadczeń wykonanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy.

3. Jeżeli w sumie należnego czynszu mieści się wynagrodzenie za specjalne świadczenia wynajmującego na rzecz najemcy (np. za ogrzewanie, za oświetlenie, za obsługę, za używanie mebli), wartość tych świadczeń, wykonywanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy, potrąca się od sumy czynszu należnego.

4. Zmiana (zwyżka, zniżka) wysokości czynszu w ciągu roku podatkowego nie powoduje zmiany podstawy opodatkowania na ten rok.

5. W latach podatkowych 1946 i 1947 w myśl art. 41 ust. 2 dla części mieszkalnych budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 37, poz. 181), podstawę opodatkowania stanowi roczny czynsz, obliczony na podstawie komornego przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r.

Do art. 21 ust. 1 i 2.

§ 66. W miejscowościach kuracyjnych i letniskowych za podstawę opodatkowania przyjmuje się:

a) czynsz należny z roku poprzedzającego rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość została wynajęta,

b) w braku tego — czynsz, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość mogła być wynajęta.

Do art. 21 ust. 3.

§ 67. 1. Dla nieruchomości lub ich części nie wynajmowanych lub nie wydzierżawianych, dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania według art. 21 ust. 1 i 2, za podstawę opodatkowania w latach 1946 i 1947 przyjmuje się:

dla nieruchomości budynkowych lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami — 5% ich bieżącej wartości obiegowej,

b) dla gruntów niezabudowanych — 3% ich bieżącej wartości obiegowej.

2. Przy ustalaniu bieżącej wartości obiegowej budynków fabrycznych nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

3. Bieżącą wartość obiegową ustala się na podstawie cen, płaconych w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach, i pomnożonych przez mnożnik, którego wysokość ustalają:

a) dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatu — właściwe powiatowe rady narodowe,

b) dla miast wydzielonych z powiatu — miejskie rady narodowe tych miast

po zasięgnięciu opinii stowarzyszeń właścicieli nieruchomości miejskich oraz organizacyj samorządu gospodarczego (izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych).

W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, jako wartość obiegową z miesiąca sierpnia 1939 r. można przyjąć za zgodą podatnika wartość ujawnioną w bilansie otwarcia na dzień 1 stycznia 1939 r.

4. Mnożnik, o którym mowa w ust. 3, powinien być ustalony w takiej wysokości, aby odpowiadał faktycznej wielokrotności zwyżki czynszu pobieranego w roku poprzedzającym rok podatkowy w danej miejscowości za lokale użytkowe, wynajmowane lub wydzierżawiane w budynkach osób trzecich, w porównaniu z czynszem, pobieranym za te same lokale w miesiącu sierpniu 1939 r., przy czym dla podatników, którzy w budynkach własnych wykonują przedsiębiorstwa, świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej części po cenach reglamentowanych, mnożnik ten nie może przekraczać dla nieruchomości budynkowych liczby „10", a dla gruntowych „6".

5. Dla Ziem Odzyskanych przyjmuje się ceny, płacone w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach i podobnych miejscowościach, położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 24.

§ 68. Lokalami są wszelkiego rodzaju pomieszczenia mieszkalne, handlowe, biurowe i inne wraz z należącymi do nich zabudowaniami gospodarczymi, piwnicami, składami itp., bądź wynajmowane, bądź oddawane do bezpłatnego używania bądź też zajmowane w budynku własnym.

§ 69. Za pomieszczenia w nieruchomościach użytkowych uważa się wszelkiego rodzaju pomieszczenia otwarte, jak place składowe, lub zamknięte w budynkach głównych i zabudowaniach ubocznych wraz z wszelkiego rodzaju urządzeniami, jak np. piecami, kominami itp.

Do art. 25 pkt 1) i 2).

§ 70. 1. Lokale mieszkalne, zajmowane przez pracowników urzędów i przedsiębiorstw, wymienionych w art. 25 pkt 1 i 2), a znajdujące się w lokalach tych urzędów lub przedsiębiorstw, podlegają podatkowi bez względu na to, czy odnajmowane są tym pracownikom za czynszem, czy też są oddane bezpłatnie lub przydzielone jako mieszkania służbowe.

2. Lokale reprezentacyjne wymienione w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonariuszów państwowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 82) wolne są od podatku.

Do art. 25 pkt 3).

§ 71. 1. Lokale urzędowe władz i instytucyj, uznanych prawnie wyznań religijnych, jak również pomieszczenia seminariów duchownych, pomieszczenia w domach przygotowawczych dla zakonników i zakonnic oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnic składających śluby ubóstwa, wolne są od podatku.

2. Podlegają podatkowi lokale mieszkalne duchowieństwa, z wyjątkiem części lokali zajętych na cele urzędowe (np. kancelaria).

Do art. 26 ust. 1.

§ 73. Za osoby, zajmujące lokale lub ich części, uważa się nie tylko osoby mieszkające (prowadzące przedsiębiorstwo lub wykonujące zawód w lokalu), ale również te osoby, które lokal wynajęły lub pozostawiły do własnego użytku na jakiekolwiek cele, chociażby lokalu tego w rzeczywistości nie użytkowały.

Do art. 26 ust. 2.

§ 73. Jeżeli lokal zamieszkuje nie tylko lokator główny, lecz także osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisyj lokalowych

(mieszkaniowych) lub władz kwaterunkowych, wymiaru podatku dokonywa się dla każdej z tych osób odrębnie w stosunku do wysokości komornego opłacanego przez każdą z nich administracji domu.

Do art. 26 ust. 3.

§ 74. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część bez względu na to, czy osoby te mieszkają w lokalu podatnika z tytułu pokrewieństwa lub powinowactwa, czy też na podstawie umowy podnajmu.

Do art. 27.

§ 75. Jeżeli lokal większy został podzielony na lokale mniejsze, będące przedmiotem odrębnej umowy najmu, zarówno do lokalu podzielonego, jak i do nowopowstałych lokali mają zastosowanie przepisy art. 27 ust. 1 i 2.

Do art. 28 ust. 1.

§ 76. 1. Jeżeli lokator oprócz komornego, wyrażonego w określonej kwocie, zobowiązany był z tytułu najmu jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) jednorazowych lub powtarzających się, do sumy komornego dolicza się wartość tych świadczeń obliczonych w stosunku rocznym według ich wartości z miesiąca sierpnia 1939 r.

2. Jeżeli natomiast w sumie komornego z miesiąca sierpnia 1939 r. pobieranego za lokal mieściła się także należność za umeblowanie, opał, światło, obsługę itp. świadczenia ze strony właściciela budynku, należy sumę komornego zmniejszyć o wartość tych świadczeń.

3. Jeżeli lokator opłaca tylko część komornego, a pozostałą część za niego opłaca pracodawca lub inna osoba, za podstawę opodatkowania przyjmuje się 12-krotną łączną sumę komornego należnego właścicielowi budynku z miesiąca sierpnia 1939 r.

4. Na obszarze Ziem Odzyskanych w razie niemożności ustalenia podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 1 art. 28 terenowa rada narodowa ustali wartość czynszową, biorąc za podstawę komorne płacone w miesiącu sierpniu 1939 r. za podobne lub takie same nieruchomości znajdujące się w analogicznych warunkach i podobnych miejscowościach, położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 29 ust. 1 pkt 3).

§ 77. Inne osoby, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3), to osoby nie opłacające podatku obrotowego.

Do art. 30.

§ 78. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego (wartości czynszowej), obliczonego na podstawie rocznego komornego, pobieranego w miesiącu sierpniu 1939 r., podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy, jednak tylko w tym przypadku, jeżeli podatek obliczony od tej podstawy przy zastosowaniu stawek, przewidzianych w art. 30 ust. 3, jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1 przy zastosowaniu przepisów art. 28.

Przykład:

Za lokal mieszkalny 5-izbowy roczny czynsz, obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r., wynosił 3.600 zł. Podatek od tego lokalu przy zastosowaniu stawek określonych w art. 29 ust. 1 wynosi rocznie 3.600 zł. Jeżeli za ten lokal jest pobierane komorne w kwocie wyższej od komornego podstawowego (art. 28), podatek należy obliczyć przy zastosowaniu stawek określonych w art. 30 ust. 3, jednak tylko w tym przypadku, gdy przewyższa podatek obliczony w myśl art. 29 ust. 1, a zatem, gdy komorne z tego lokalu w stosunku rocznym przekracza kwotę 36.000 zł.

Do art. 32.

§ 79. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od wszelkich zabaw, rozrywek i widowisk, w szczególności od:

1) przedstawień kinematograficznych, teatralnych i rewiowych, baletowych i kabaretowych,

2) koncertów, deklamacyj i recytacyj, odczytów,

3) przedstawień cyrkowych, menażerii, pokazów zwierząt tresowanych,

4) zabaw tanecznych, kostiumowych, bali maskowych, dancingów itp.,

5) zabaw ludowych z karuzelami, huśtawkami, strzelnicami, aparatami do mierzenia siły, aparatami reprodukującymi mecha-

nicznie utwory muzyczne, deklamacje i śpiew, z grami połączonymi z wygraną w pieniądzach lub przedmiotach, kolejkami amerykańskimi itp.,

6) zawodów sportowych, wyścigów konnych, samochodowych, kolarskich, motocyklowych, walk zapaśniczych oraz innych widowisk tego rodzaju,

7) wystaw i muzeów (z wyjątkiem tych wystaw i muzeów, które nie służą dla celów zarobkowych), panoram,

8) produkcyj muzycznych i artystycznych oraz dancingów w lokalach gastronomicznych,

9) przedsiębiorstw i instytucyj utrzymujących bilardy.

§ 80. 1. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk nie może przekraczać:

1) 5% od stawek od gry w totalizatora,

2) 10% od opłaty za wejście:

a) na przedstawienie opery, dramatu, komedii, na widowiska i występy choreograficzne,

b) na koncerty, nie połączone z innymi atrakcjami;

c) do muzeów i na wystawy oraz na odczyty,

d) na ślizgawki,

e) na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska nie mające celów zarobkowych i urządzane przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby oraz na zawody konne, amatorskie imprezy sportowe, pokazy lotnicze i balonowe,

3) 15% od opłaty pobieranej za wejście przez przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów,

4) 20% od opłaty za wejście na pokazy zwierząt tresowanych i do menażeryj, na bazary, kiermasze, turnieje, pokazy szachowe i bridge'owe oraz do teatru marionetek,

5) 30% od opłaty za wejście:
a) na przedstawienie farsy, operetki, komedii muzycznej i rewii (przedstawienie składane),

b) na zabawy taneczne, ogrodowe i inne zabawy, rozrywki i widowiska nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym,

c) do cyrku i lunaparku,

d) na wyścigi konne,

6) 50% od opłaty za wejście na pokazy mody, seanse spirytystyczne i pokazy magiczne,

7) 100% od opłaty za wejście:
a) do variétés i kabaretów,
b) na imprezy sportowe zawodowców.

2. Imprezy, nie wymienione w ust. 1, podlegają stopie podatkowej grupy najbardziej zbliżonej.

3. Imprezy o programie składanym podlegają w całości stopie podatkowej według tej części programu, od której przypada najwyższa stopa podatkowa.

§ 81. 1. Zwolnienia i ulgi podatkowe mogą być stosowane na podstawie uchwały rady narodowej danej gminy.

2. Zwolnieniu w zasadzie podlegać powinny:

1) przedstawienia, które służą wyłącznie nauczaniu w zakładach naukowych publicznych i prywatnych lub też które za zezwoleniem władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla uczniów tych zakładów lub ich rodzin,

2) przedstawienia, z których dochód przeznacza się wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, z góry określone, jeżeli z nimi nie są połączone zabawy taneczne i o ile wszystkie czynniki, biorące udział w organizacji imprezy (artyści, orkiestra, właściciel lokalu itp.), zrzekną się na tenże cel dobroczynny przypadającego im dochodu,

3) zabawy, które służą wyłącznie do rozwoju młodzieży lub też ćwiczeń cielesnych, nie zwalnia się jednakże od podatku takich zabaw, które połączone są z totalizatorem, zakładami lub tańcami,

4) zabawy, urządzane przez poszczególne osoby w prywatnych mieszkaniach, oraz zabawy reprezentacyjne, urządzane przez urzędy publiczne, o ile nie pobiera się wzamian

zapłaty ani za zabawy, ani też za trunki lub jedzenie; pomieszczeń klubowych nie uważa się za mieszkania prywatne.

§ 82. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk pobiera się w formie dodatku procentowego do ceny nabytego biletu wstępu (podatek biletowy); w przypadkach gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach i widowiskach nie jest uzależnione od nabycia biletu wstępu, podatek wymierza się w sposób ryczałtowy.

§ 83. 1. Podatek biletowy opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska; inkasuje go na rzecz gminy równocześnie z pobraniem opłaty za bilety przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca i ona jest za podatek ten odpowiedzialna. Przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca otrzymuje za te czynności wynagrodzenie w wysokości 3% zainkasowanych sum.

2. Podatek ryczałtowy opłaca przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca.

§ 84. 1. O każdej zabawie należy zawiadomić zarząd gminy najpóźniej na dwa dni wcześniej. Imprezy wolne od podatku podlegają także zgłoszeniu.

2. Zarząd gminy wydaje potwierdzenie zgłoszenia.

3. Do zgłoszenia obowiązany jest zarówno przedsiębiorca bądź osoba urządzająca jako też właściciel lub dzierżawca pomieszczeń, w których odbywa się zabawa.

4. Zarząd gminy może dla zabaw urządzanych przez poszczególnych przedsiębiorców uznać jednorazowe zgłoszenie za wystarczające dla szeregu zabaw.

§ 85. 1. Podatek oblicza się według ceny i liczby wydanych biletów wstępu. Przy obliczaniu nie bierze się w rachubę biletów wydanych bezpłatnie; ilość tych biletów winna być wszakże z góry zgłoszona, nie może jednak przekroczyć 10% ogólnej liczby biletów. Cena podana na bilecie służy za podstawę opodatkowania także wtedy, jeżeli bilet został wydany faktycznie po cenie niższej; natomiast w razie pobrania kwoty wyższej od ceny podanej na bilecie, podatek oblicza się według tej faktycznie pobranej kwoty.

2. Przez cenę biletów wstępu rozumieć należy ogólną wysokość kwoty, pobranej na rzecz przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej. Opłatę za katalogi lub programy włącza się do ceny biletu, jeżeli warunkiem wstępu jest nabycie katalogu lub programu.

§ 86. 1. Przy zgłoszeniu przedsiębiorca lub osoba urządzająca powinna złożyć zarządowi gminy bilety przeznaczone do sprzedaży. Na biletach muszą być podane numery bieżące, nazwa przedsiębiorstwa, termin, miejsce i rodzaj widowiska bądź zabawy, jako też cena biletu lub wzmianka, że jest on bezpłatny. Zarząd gminy stempluje bilety. Jeżeli zarząd gminy posiada własne bilety widowiskowe, przedsiębiorca obowiązany jest zaopatrzyć się w te bilety.

2. Zarząd gminy może czynić wyjątki od powyższych wymagań, dotyczących treści biletów, jak również zaniechać ich stemplowania.

§ 87. 1. Przedsiębiorca bądź osoba urządzająca może zezwolić na udział w zabawie jedynie po okazaniu i skasowaniu ostemplowanych biletów.

2. Przedsiębiorca bądź osoba urządzająca obowiązana jest przechowywać przez dni 30 wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów, i okazać je na żądanie zarządu gminy.

§ 88. Dla restauracyj, kawiarń itp. zakładów, w których odbywają się widowiska sceniczne, świetlne albo produkcje muzyczne lub które posiadają dla publiczności instrumenty muzyczne albo urządzenia do gry (np. bilard), dla sal do tańca, przedsiębiorstw, widowisk i zabaw wędrownych oraz stowarzyszeń i klubów, w których odbywają się gry towarzyskie, podatek określa się w kwotach ryczałtowych w wysokości ustalonej przez zarząd gminy.

§ 89. Wysokość podatku ryczałtowego w granicach określonych w § 80 ustala zarząd gminy po wysłuchaniu przedstawicieli organizacyj, reprezentujących podatników, oraz przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej.

§ 90. Jeżeli przedsiębiorca bądź osoba urządzająca narusza przepisy §§ 83 — 89, na skutek czego brak jest danych do ustalenia wysokości podatku, zarząd gminy określi podatek w takiej wysokości, jak gdyby wszystkie miejsca rozporządzalne zostały rozprzedane po cenach zwykłych. Na ustaloną w ten sposób należność podatkową zarząd gminy doręcza przedsiębiorcy bądź osobie urządzającej nakaz płatniczy z wyznaczeniem 7-dniowego terminu wpłaty tej należności do kas gminy.

§ 91. 1. Podatek powinien być wpłacony do kasy gminy nie później, niż w trzecim dniu po zainkasowaniu bądź — jeżeli chodzi o podatek ryczałtowy — po urządzeniu publicznej

zabawy, rozrywki lub widowiska. W razie niedotrzymania tego terminu zarząd gminy może od przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej ponownie publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko zażądać zabezpieczenia w postaci kaucji pieniężnej albo też uiszczenia z góry całości lub części należności z tytułu przypadającego podatku.

2. Również w razie zgłoszenia jednorazowych zabaw zarząd gminy może zażądać z góry kaucji w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego.

Do art. 33.

§ 92. Uprawnione do poboru podatku od kopalń są zarówno te związki samorządowe, spod których terenu wydobywa się minerał, jak i te, na których terenie znajduje się miejsce wydobycia minerałów na powierzchnię (urządzenia lub przynależności kopalń) lub miejsce zamieszkania robotników tych kopalń.

§ 93. Maksymalna wysokość podatku na rzecz wszystkich uprawnionych do poboru podatku związków samorządowych nie może przekroczyć 1% ceny bądź wartości sprzedażnej minerału.

§ 94. Jeżeli powiatowe związki samorządowe i gminy miejskie, nie wydzielone z tychże związków, bądź gminy wiejskie, na których terenie znajduje się kopalnia, albo pobliskie związki samorządowe, na których terenie zamieszkują robotnicy tej kopalni, uchwaliły pobór podatku od kopalń, wymiar i pobór podatku przeprowadza wydział powiatowy, na którego obszarze znajduje się kopalnia, i wypłaca kwoty, przypadające z tego tytułu uprawnionym związkom samorządowym.

§ 95. W razie niewprowadzenia przez którykolwiek z uprawnionych związków samorządowych podatku od kopalń pozostałe uprawnione związki samorządowe mogą pobierać wyłącznie na rzecz swoją podatek do wysokości 1% ceny lub wartości sprzedażnej minerału.

Do art. 34.

§ 96. Podatek od zbytku mieszkaniowego powinien być wymierzany jednocześnie z podatkiem od lokali.

Do art. 37.

§ 97. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania podatków, wymienionych w art. 35, powinny być podejmowane w formie statutów.

2. Statuty te powinny być dostosowane do statutów wzorowych, opracowanych przez Ministerstwo Administracji Publicznej bądź Ministerstwo Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Wprowadzenie istotnej zmiany w tych statutach może nastąpić jedynie za zezwoleniem Ministra Administracji Publicznej bądź Ministra Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Do art. 39 i 46.

§ 98. Gminy miejskie oraz powiatowe-związki samorządowe, pobierające dotychczas podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych w wysokości przekraczającej 10% należności za spożycie, obowiązane są stawkę te obniżyć na rok 1946, 1947, 1948 i 1949 do wysokości dozwolonej w art. 39 ust. 2.

Do art. 40 ust. 2.

§ 99. Ulgi podatkowe, przewidziane w artż 40 ust. 1, stosowane będą również w r. 1947, ale tylko w stosunku do lokali mieszkalnych jednodwu- i trzyizbowych, zajmowanych przez osoby zatrudnione w publicznej służbie państwowej lub samorządowej oraz przez osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

Do art. 40 ust. 3.

§ 100. Gminne bądź miejskie rady narodowe przy obniżaniu, a nawet całkowitym zwalnianiu poszczególnych grup podatników od podatku od lokali, powinny w granicach słuszności gospodarczej mieć na względzie rozszerzenie koła osób, którym ulga została przyznana w myśl art. 40 ust. 1, w szczególności na osoby pracujące w przedsiębiorstwach, mających szczególne znaczenie ze względu na lokalne potrzeby gminy (np. osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach prowadzących odbudowę, wytwarzających produkty niezbędne dla zaspokojenia potrzeb reglamentowanego rynku miejscowego oraz w przedsiębiorstwach spółdzielczych itp.).

Do art. 40 ust. 4.

§ 101. Ulga, określona w art. 40, nie przysługuje dla lokalu, w którego części zamieszkuje osoba wymieniona w art. 29 ust. 2, chyba że chodzi o przypadek przewidziany w § 73.

Do art 43.

§ 102. Do gmin wiejskich o charakterze miejskim zalicza się miejscowości zamieszczone w poniższym wykazie.

WYKAZ

gmin wiejskich o charakterze miejskim.

L. p.	Nazwa gminy	Powiat	Województwo
1.	Bielszowice	katowicki	śląskie
2.	Bobrek	bytomski	"
3.	Bolesławice	wieluński	łódzkie
4.	Brwinów-letnisko	błoński	warszawskie
5.	Brzezinka	katowicki	śląskie
6.	Brzeziny Śląskie	tarnogórski	"
7.	Brzozowice-Kamień	"	"
8.	Chropaczów	katowicki	"
9.	Chruszczów	bytomski	"
10.	Czechowice-Dziedzice	bielski	"
11.	Czerwonka	rybnicki	"
12.	Dąbrówka Mała	katowicki	"
13.	Dąbrówka Wielka	tarnogórski	"
14.	Falenica	warszawski	warszawskie
15.	Godula	katowicki	śląskie
16.	Grodziec	będziński	"
17.	Hel	morski	gdańskie
18.	Irena	garwoliński	warszawskie
19.	Jabłonowo I	brodnicki	pomorskie
20.	Janów	katowicki	śląskie
21.	Kalety	lubliniecki	"
22.	Kędzierzyn	kozielski	"
23.	Kobyłka	radzymiński	warszawskie
24.	Kochłowice	katowicki	śląskie
25.	Kończyce	"	"
26.	Knurów	rybnicki	"
27.	Legionowo	warszawski	warszawskie
28.	Lipiny	katowicki	śląskie
29.	Łagiewniki	"	"
30.	Łaskarzew-Osada	garwoliński	warszawskie
31.	Łaziska Górne	pszczyński	śląskie
32.	Michałowice	katowicki	"
33.	Miechowice	bytomski	"
34.	Mikulczyce	"	"
35.	Milanówek-letnisko	błoński	warszawskie
36.	Niedobrzyce	rybnicki	śląskie
37.	Niwka	będziński	"
38.	Nowa Wieś	katowicki	"
39.	Nowy Bytom	"	"
40.	Nowy Korczyn	stopnicki	kieleckie
41.	Okęcie	warszawski	warszawskie
42.	Orzegów	katowicki	śląskie
43.	Panewniki	"	"
44.	Pawłów	katowicki	"
45.	Piastów	warszawski	warszawskie
46.	Piekary Śląskie	tarnogórski	śląskie
47.	Pionki	kozienicki	kieleckie
48.	Piotrowice	katowicki	śląskie
49.	Pławno	radomszczański	łódzkie
50.	Pszów	rybnicki	śląskie
51.	Radlin	"	"
52	Radzionków	tarnogórski	"
53.	Rokitnica	bytomski	"
54.	Ruda	katowicki	"
55.	Rumia	morski	gdańskie
56.	Rydułtowy	rybnicki	śląskie
57.	Skępe	lipnowski	pomorskie
58.	Skolimów-Konstancin	warszawski	warszawskie
59.	Stopnica	stopnicki	kieleckie
60.	Strzemieszyce	będziński	śląskie
61.	Szopienice	katowicki	"
62.	Świętochłowice	"	"
63.	Tarnogóra	krasnystawski	lubelskie
64.	Tychy	pszczyński	śląskie
65.	Urle	radzymiński	warszawskie
66.	Wełnowiec	katowicki	śląskie
67.	Zelów	łaski	łódzkie

Do art. 50.

§ **103.** Zakres obowiązywania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) rozciąga się na cały obszar Ziem Odzyskanych z ograniczeniami wymienionymi w § 104.

§ **104.** 1. Dla majątków państwowych i osadników rolnych, obejmujących w posiadanie gospodarstwo rolne przed dniem 1 kwietnia roku podatkowego, obniża się podatek gruntowy za pierwszy rok podatkowy o 80%. Majątki państwowe i osadnicy, obejmujący gospodarstwo rolne w posiadanie po tym terminie, nie opłacają w ogóle podatku gruntowego w danym roku podatkowym.

2. Dla nieruchomości, stanowiących mienie opuszczone i poniemieckie w myśl dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz.

87) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 72, poz. 395 i z 1947 r. Nr 19, poz. 77), a znajdujących się na terenach Ziem Odzyskanych, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości powstaje:

1) dla budynków mieszkalnych w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym rozpoczęto użytkowanie budynku; jeżeli użytkowanie rozpoczyna się stopniowo przez obejmowanie poszczególnych lokali przez najemców, obowiązek podatkowy powstaje wówczas tylko dla tej części budynku, której użytkowanie rozpoczęto,

2) dla pozostałych nieruchomości (budynkowych i gruntowych) — w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym nieruchomość została objęta w faktyczne użytkowanie dla celów, dla jakich nieruchomość z natury swej jest przeznaczona lub dla jakich się nadaje.

§ 105. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, co do §§ 103 i 104 z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 stycznia 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do §§ 10 — 22 nadto w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 96).

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Józef Dubiel

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kocioł

Minister Aprowizacji:

Włodzimierz Lechowicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1947 r. Nr 51, poz. 258).

249

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 20 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych.

Na podstawie art. 13 ust. 2, art. 26 ust. 1 i art. 30 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199).

Do art. 5 ust. 1.

§ 2. Określony w art. 5 ust. 1 podział wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich stosuje się do wpływów, uzyskanych od dnia 1 stycznia 1947 r., niezależnie od okresu, za jaki przypadają.

Do art. 5 ust. 2 i 3.

§ 3. 1. Części wpływów, przypadające na rzecz Państwa i Komunalnego Funduszu Po-

życzkowo-Zapomogowego oraz Związku Samopomocy Chłopskiej, zarządy gmin wiejskich obowiązane są przekazywać w kasie właściwego urzędu skarbowego na odpowiedni rachunek bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem P. K. O. w terminie do dnia 10 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadku, gdy zarząd gminy nie odprowadzi do kasy urzędu skarbowego kwot, wymienionych w ust. 1, urząd skarbowy niezwłocznie ustali wysokość należnych kwot na podstawie dowodów rachunkowo-kasowych gminy i celem ich ściągnięcia wdroży egzekucję administracyjną.

Do art. 5 i 7.

§ 4. Przypadające wojewódzkim i powiatowym związkom samorządowym kwoty wpływów z podatku gruntowego i od nieruchomości powinny gminy przekazywać tym związkom za pośrednictwem P. K. O. lub innej instytucji finansowej w terminie do dnia 10 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

Do art. 6.

§ 5. 1. Z ogólnych wpływów z podatku gruntowego gminy miejskie wydzielają 3% na rzecz Związku Samopomocy Chłopskiej.

2. Przepisy § 3 mają odpowiednie zastosowanie.

Do art. 10 — 14.

§ 6. 1. Opłaty administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych związki samorządowe mogą pobierać w gotówce lub znaczkami przez siebie wydanymi. W przypadku pobrania opłaty znaczkami powinny być one należycie kasowane mechanicznie lub ręcznie tak, aby nie mogły być powtórnie użyte.

2. Jako opłatę za czynność urzędową uważać należy także opłatę za załatwienie wniosków (podań), którą uiszcza się w kasie związku samorządowego w gotówce albo w znaczkach, nalepianych na wniosku (podaniu).

3. Opłaty targowe za użycie miejsca w miejskich halach targowych lub na targowiskach mogą być pobierane od wszystkich sprzedających niezależnie od tego, czy korzystają oni w tym celu ze specjalnych urządzeń, jak stoiska, kioski, budki, stragany itp., czy też sprzedają towar z kosza, płachty itp. opakowania, bądź też sprzedają pojedyncze sztuki towaru, jak obuwie, czy części garderoby itp. albo wprowadzają zwierzęta, ptactwo itp. celem sprzedaży.

4. Pobieranie opłat od sprzedaży artykułów żywnościowych, dokonywane przez producentów rolnych, dozwolone jest tylko wówczas, jeżeli sprzedaż odbywa się w miejskich halach targowych. Nie można pobierać tych opłat, jeżeli sprzedaż odbywa się na gminnych lub miejskich placach targowych, nawet gdyby sprzedaż odbywała się z samochodu, wozu, bryki itp. środków służących do przewozu artykułów żywności gospodarstwa rolnego.

§ 7. 1. Za urządzenia i zakłady dobra publicznego w rozumieniu art. 10 — 14 należy uważać instytucje i urządzenia związku samorządowego, z których istoty i celu wynika, iż nie są one obliczone na zysk (np. szpitale, szkoły, ambulatoria, zakłady wychowawcze, przytułki, schroniska noclegowe itp.).

2. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty za używanie utrzymywanych przez nie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego, jak również zakładów użyteczności publicznej. Wyjątek stanowią opłaty za naukę w szkołach samorządowych, które nie mogą być pobierane.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 2, nie wymagają zatwierdzenia władzy nadzorczej, powinny być jednak wymierzane według istotnej miary używania danego urządzenia i zakładu, w braku zaś możności ścisłego ustalenia — według prawdopodobnej miary używania. W każdym razie wysokość tych opłat nie może być ustalona pod kątem widzenia przysporzenia dochodu związkowi samorządowemu.

Do art. 13.

§ 8. Uiszczenie opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną nawierzchnią, nie wyłącza obowiązku uiszczenia specjalnych dopłat, jeżeli zachodzą warunki, określone w art. 13.

§ 9. 1. Uchwała w sprawie pobierania specjalnych dopłat, powzięta po wysłuchaniu opinii samorządu gospodarczego, powinna określić, w jakim stopniu wydatki na założenie i utrzymanie urządzeń dobra publicznego bądź przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, mają być pokryte z dopłat, oraz zasady ustalania szczególnych korzyści gospodarczych lub udogodnień, dających podstawę do pobierania specjalnej dopłaty od właścicieli nieruchomości (gruntów

i budynków), jak również od przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych i usługowych.

2. Właściciele nieruchomości (gruntów, budynków) oraz przedsiębiorstwa handlowe, przemysłowe i usługowe, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do specjalnych dopłat na rzecz związków samorządowych za szczególne korzyści i udogodnienia tylko w granicach rzeczywiście osiągniętych korzyści z urządzeń i zakładów dobra publicznego.

§ 10. Rozkładu tej sumy dokonuje oragan wykonawczy związku samorządowego po wysłuchaniu opinii komisji, której skład określa właściwa rada narodowa, przy czym połowa członków komisji powinna być powołana z grona podatników specjalnej dopłaty.

§ 11. O uchwale zawiadamia się podatników przez wyłożenie jej do publicznego wglądu na okres jednego miesiąca w biurze organu wykonawczego związku samorządowego wraz z projektem, kosztorysem i planem pokrycia kosztów. O dniu wyłożenia i okresie wglądu należy ogłosić publicznie w sposób w danej miejscowości przyjęty, zaznaczając, że termin do wnoszenia odwołań kończy się z upływem okresu wyznaczonego do wglądu.

Do art. 14.

§ 12. Obowiązek uiszczenia specjalnych dopłat, określonych w art. 14, nie jest zależny od uzyskania przez miasta i powiatowe związki samorządowe szczególnych korzyści gospodarczych bądź udogodnień z urządzeń i zakładów dobra publicznego; wystarczy, gdy z tych urządzeń i zakładów gminy miejskie i powiatowe związki samorządowe osiągają normalne korzyści i udogodnienia.

Do art. 18.

§ 13. Przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 18 są zarówno przedsiębiorstwa o charakterze czysto przemysłowym lub handlowym, które z istoty swej powinny przynosić zyski, jak i przedsiębiorstwa o charakterze zakładów użyteczności publicznej, które, jakkolwiek mogą być prowadzone jako jednostki gospodarcze samodzielne i samowystarczalne, nie są w zasadzie obliczone na zysk ani traktowane jako źródło dochodów; do rzędu tych ostatnich należą np. zakłady wodociągowe, kanalizacyjne, ogrodnicze, gazownie, elektrownie, rzeźnie, lombardy itp.

Do art. 22.

§ 14. Do zaciągania pożyczek obrotowych (np. na zasilenie funduszów kasowych) oraz do wystawiania weksli przez organa wykonawcze związku samorządowego nie jest potrzebna każdorazowa uchwała organu stanowiącego tego związku, zatwierdzona przez władzę nadzorczą; jeżeli terminy wykonania zobowiązań z tytułu pożyczek z weksli nie przekraczają danego roku budżetowego, organ stanowiący związku samorządowego może upoważnić swe organa wykonawcze do zaciągania tego rodzaju pożyczek i wystawiania tego rodzaju weksli w ogólnej uchwale, powziętej bądź przy uchwalaniu budżetu, bądź po jego uchwaleniu; uchwała ta powinna być zatwierdzona przez władzę nadzorczą i powinna określać wysokość ogólnej sumy pożyczek oraz zobowiązań wekslowych, do których zaciągania upoważnione zostały organa wykonawcze, jak również przewidywać ogólne warunki, których mają organa wykonawcze przestrzegać przy zaciąganiu tych zobowiązań.

§ 15. Objęcie poręki zachodzi również w przypadku udzielenia poręki wekslowej.

Do art. 24 ust. 1.

§ 16. 1. Starosta i wojewoda, naczelnik urzędu skarbowego i dyrektor izby skarbowej (lub jego przedstawiciel) wyrażają swoją opinię na posiedzeniu wydziału powiatowego (wojewódzkiego). Do zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego lub dyrektora izby skarbowej o posiedzeniu wydziału należy dołączyć porządek obrad oraz po jednym egzemplarzu uchwał, wymagających opinii. Zawiadomienie powinno być doręczone najmniej na trzy dni przed posiedzeniem wydziału. Naczelnik urzędu skarbowego (dyrektor izby skarbowej) może jednak zażądać odłożenia do następnego posiedzenia spraw wymagających zbadania.

2. Starosta bądź naczelnik urzędu skarbowego, a także wojewoda i dyrektor izby skarbowej powinni ograniczyć swą opinię jedynie do wypowiedzi, czy uchwała zgodna jest z prawem i czy jest gospodarczo celowa.

Do art. 26.

§ 17. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawach finansowych, podlegające zatwierdzeniu władzy nadzorczej, powinny być przedstawione tejże władzy w trzech egzemplarzach.

2. Do statutów podatkowych, o których mowa w § 97 rozporządzenia wykonawczego do dekretu o podatkach komunalnych (Dz. U.

R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198), jak również do uchwał: w sprawie opłat administracyjnych za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych, w sprawie opłat targowych oraz w sprawie poboru dopłat, wymienionych w art. 13 — 16, należy dołączyć w trzech egzemplarzach preliminarz budżetowy i obliczenie przewidywanych wpływów z projektowanej daniny, opłaty lub dopłaty.

3. Jeżeli uchwała związku samorządowego dotyczy zmiany statutu podatkowego lub uchwały o wysokości opłat lub dopłat, wówczas oprócz materiałów, wymienionych w ust. 2, należy nadto dołączyć w trzech egzemplarzach w dawnym brzmieniu statut lub uchwałę, której zmiana dotyczy.

§ 18. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawach finansowych, które nie wymagają zatwierdzenia władzy nadzorczej (art. 10 pkt 2), powinny być przedstawione w trzech egzemplarzach tejże władzy do wiadomości w ciągu dni 15 od dnia ich powzięcia.

2. Władza nadzorcza, jeżeli nią jest prezydium powiatowej rady narodowej, udzieli do wiadomości po jednym egzemplarzu tej uchwały staroście i naczelnikowi urzędu skarbowego, jeżeli zaś nią jest prezydium wojewódzkiej rady narodowej — wojewodzie i dyrektorowi izby skarbowej w ciągu dni 7 po otrzymaniu uchwały.

3. Wojewódzkie związki samorządowe oraz gminy m. st. Warszawy i m. Łodzi przedstawiają uchwały, o których mowa w ust. 1, po dwa egzemplarze do wiadomości Radzie Państwa i Ministrom: Administracji Publicznej bądź Ziem Odzyskanych oraz Skarbu w ciągu 15 dni od ich powzięcia.

§ 19. 1. Do uchwały upoważniającej organ wykonawczy związku samorządowego do zaciągnięcia pożyczki na cele inwestycyjne powinien być dołączony preliminarz budżetowy, kosztorys robót, na których przeprowadzenie pożyczka ma być zaciągnięta, sprawozdanie o stanie majątku komunalnego, wykaz dotychczasowego zadłużenia związku samorządowego z wyszczególnieniem zobowiązań z pożyczek długoterminowych i krótkoterminowych oraz zestawienie sum, które związek samorządowy musi wstawić do swego budżetu tytułem oprocentowania i amortyzacji pożyczek już zaciągniętych. W uchwale o zaciągnięciu pożyczki powinien być określony cel pożyczki, forma, oprocentowanie i sposób amortyzacji tudzież wskazane źródła pokrycia.

2. Do uchwał o zaciągnięciu pożyczki na inne cele należy zamiast kosztorysu robót dołączyć szczegółowo uzasadniony wniosek, stwierdzający celowość pożyczki.

§ 20. Materiały, określone w poprzednich paragrafach, należy w zasadzie przedstawić władzy nadzorczej w każdym roku budżetowym jednorazowo; przy przedstawieniu do zatwierdzenia w ciągu tego samego roku budżetowego następnych uchwał w tym samym przedmiocie należy powołać się na uchwałę, do której wymagane materiały zostały już dołączone.

§ 21. Jeżeli do uchwały, przedstawionej do zatwierdzenia, nie zostały dołączone materiały, wymienione w §§ 17 i 19 lub też jeżeli sprawa wymaga wyjaśnień, władza nadzorcza obowiązana jest zwrócić uchwałę związkowi samorządowemu do uzupełnienia najdalej w ciągu tygodnia po jej otrzymaniu.

§ 22. Bieg terminów, przewidzianych w art. 26, rozpoczyna się od dnia następnego po dniu otrzymania uchwały przez władzę nadzorczą, właściwą do wydania decyzji.

§ 23. W przypadkach odmowy zatwierdzenia uchwały władza nadzorcza obowiązana jest podać powody odmowy i pouczyć o środkach prawnych.

§ 24. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, co do § 2 z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 stycznia 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 98).

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1947 r. Nr 51, poz. 259).

250

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1947 r.

o wykonaniu art. 21 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 21 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), zarządzam, co następuje:

§ 1. Do wykonania czynności z zakresu dochodzeń w sprawach o przestępstwa, określone w art. 21 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), uprawniona jest Ochrona Skarbowa.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. o wykonaniu art. 21-a ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 119).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1947 r. Nr 51, poz. 260).

251

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1947 r.

o określeniu władz administracji skarbowej uprawnionych do orzecznictwa w sprawach o przestępstwa skarbowe.

Na podstawie art. 161 prawa karnego skarbowego z dnia 11 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 140) zarządzam, co następuje:

§ 1. Władzami I instancji, uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 159 § 1 prawa karnego skarbowego, są:

a) urzędy celne uprawnione osobnym zarządzeniem Ministra Skarbu — co do przestępstw określonych w art. 47 — 57 i w art. 64 § 2 prawa karnego skarbowego,

b) urzędy skarbowe lub urzędy rewizyjne — co do przestępstw określonych w art. 131 — 147 prawa karnego skarbowego w zależności od tego, które z tych urzędów według obowiązujących przepisów są powołane do ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatków bezpośrednich i opłaty skarbowej,

c) urzędy akcyzowe — co do pozostałych przestępstw.

§ 2. Władzami II instancji, uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 160 prawa karnego skarbowego, są:

a) dyrekcje ceł — co do przestępstw określonych w art. 47 — 57 i w art. 64 § 2 prawa karnego skarbowego,

b) izby skarbowe — co do pozostałych przestępstw.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1947 r. co do § 1 lit. b oraz co

do § 2 lit. b, w części dotyczącej przestępstw wymienionych w art. 131 — 147 prawa karnego skarbowego.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

1) §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1937 r. — przepisy wykonawcze do prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 398),

2) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1946 r. o upoważnieniu urzędów celnych do orzekania w sprawach karnych skarbowych oraz o ustaleniu okręgów miejscowej właściwości tych urzędów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 117).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1947 r. Nr 51, poz. 261).

252

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 24 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zwolnienia spółdzielczych przedsiębiorstw budowlanych: „Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane“ i „Samopomoc Chłopska“ od niektórych warunków co do zabezpieczenia zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa.

Na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 marca 1947 r. o zabezpieczeniu przez państwowe przedsiębiorstwa budowlane zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozciąga się przepis § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 marca 1947 r. o zabezpieczeniu przez państwowe przedsiębiorstwa budowlane zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 133) na spółdzielcze przedsiębiorstwa budowlane: „Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane, Centrala Gospodarcza Spółdzielni Budowlanych R. P., Spółdzielnia z odpowiedzialnością udziałami w Warszawie“ i „Spółdzielnia Budownictwa Wiejskiego Samopomoc Chłopska z odpowiedzialnością udziałami w Warszawie“.

2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1947 r. Nr 51, poz. 262).

253

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 10 czerwca 1947 r. (Nr G. M. Praw. 2994/47)

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Państwowe Zakłady Pomocy Szkolnych“.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42), zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Oświaty przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Państwowe Zakłady Pomocy Szkolnych“, zwane w dalszym ciągu w skrócie „P.Z.P.S.“, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego.

§ 2. Siedzibą P.Z.P.S. jest m. st. Warszawa.

§ 3. Przedmiotem działania P.Z.P.S. jest działalność montażowa i handlowa pomocy szkolnych w zakresie potrzeb szkół, zakładów oraz instytucji podległych Ministerstwu Oświaty, w szczególności:

a) pomocy szkolnych z wyjątkiem pomocy wykonywanych techniką poligraficzną,

b) sprzętu ogólnego, materiałów oraz odczynników chemicznych, potrzebnych do ćwiczeń szkolnych i laboratoryjnych,

c) przyrządów pomiarowych i narzędzi,

d) przyborów uczniowskich,

e) innych pomocy oraz urządzeń szkolnych, zleconych przez Ministra Oświaty.

Dla realizacji tych zadań P.Z.P.S. zakładają i prowadzą:

a) wzorcownie (dla celów badawczo-naukowych),

b) montownie,

c) punkty zakupu i rozprowadzenia.

§ 4. Nadzór państwowy nad P.Z.P.S. sprawuje Minister Oświaty.

§ 5. Organem opiniodawczym, nadzorczym i kontrolującym P.Z.P.S. jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym P.Z.P.S. jest Dyrekcja, składająca się z Dyrektora Naczelnego i 2 Dyrektorów zarządzających.

§ 7. P.Z.P.S. reprezentują: dwóch członków Dyrekcji łącznie lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictwa.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób, reprezentujących P.Z.P.S. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz P.Z.P.S. ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy, oznaczony przez Ministra Oświaty.

Minister Oświaty zarządzi protokularne przekazanie P.Z.P.S. przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania P.Z.P.S. ustali statut, nadany przez Ministra Oświaty w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Oświaty:

dr St. Skrzeszewski

za Ministra Skarbu:

Dietrich

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:

Cz. Bobrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 19 lipca 1947 r. Nr 99, poz. 659).

254

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 29 lipca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Zjednoczone Zakłady Przemysłu Muzycznego".

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zjednoczone Zakłady Przemysłu Muzycznego", w dalszych paragrafach w skróceniu zwane Z.Z.P.M.

§ 2. Siedzibą Z.Z.P.M. jest m. st. Warszawa.

§ 3. Przedmiotem Z.Z.P.M. jest:

a) produkcja, montaż i renowacja instrumentów muzycznych wszelkiego rodzaju i ich części oraz nagrania płytowe,

b) zbyt artykułów wymienionych w pkt. a).

§ 4. Przedsiębiorstwo państwowe Z.Z.P.M. podlega Ministrowi Kultury i Sztuki.

§ 5. Przy Z.Z.P.M powołana będzie Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym Z.Z.P.M. jest Dyrekcja, składająca się z dyrektora naczelnego, dyrektora technicznego i dyrektora handlowego.

§ 7. Przedsiębiorstwo państwowe reprezentują: naczelny dyrektor lub dwóch członków dyrekcji łącznie.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących Z.Z.P.M. lub naczelnego dyrektora i pełnomocnika handlowego w granicach uprawnień wynikających z pełnomocnictwa. Korespondencję zwykłą może podpisywać każdy z członków dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz Z.Z.P.M. podlegają następujące zakłady przemysłowe:

1. Fabr. Fortepianów i Pianin Heinrichsdorf w Gdańsku
2. „ „ „ Seiler w Legnicy
3. „ „ „ Liehr w Legnicy
4. „ „ „ Fricke w Legnicy
5. „ „ „ Schütz Co w Brzegu n/O.
6. „ „ „ A. Ecke w Rawiczu
7. „ „ „ Piano-Olbrich w Kłodzku
8. Fabryka Klawiatur Stamnitz w Legnicy
9. Tietz — Kunstharmonium, M. Schlag w Lwówku
10. Fabryka Mechanizmów Klawiszowych Gadebusch w Lubinie Legnickim
11. Polskie Zakłady Fonograficzne „Odeon" w Warszawie.

Minister Kultury i Sztuki zarządzi protokólarne przekazanie Z.Z.P.M. przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki:

Stefan Dybowski

za Ministra Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:

Czesław Bobrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 25 lipca 1947 r. Nr 101, poz. 661).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu niniejszym unieważnia pokwitowanie kasowe za Nr 524478 b Urzędu Skarbowego w Sieradzu, wydane omyłkowo na imię Adama Włodarczyka w Warcie.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacyj służbowych

Unieważnia się legitymację służbową Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego Nr Og. B. 1/2123 na nazwisko Jana Nowickiego.

Izba Skarbowa w Lublinie unieważnia legitymację służbową Nr 17/45 wystawioną w dniu 5.X.1945 r. na nazwisko Cytawa Stanisława, zagubioną w dniu 1.VII.1947 r.

Izba Skarbowa w Lublinie unieważnia legitymację służbową Nr 515/46, wystawioną w dniu 15.VI.1946 r. na nazwisko Wysocka Maria, skradzioną w dniu 28.VI.1947 r.

Cena numeru niniejszego zł 70.—

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; połroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.
Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.
Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi.
Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Druk. „AUTOMA", Warszawa, ul. Wileńska 7.